

en heldig Udførelse, ligesaa vel reise sig Stemmer imod denne Maade at fordele Skatten paa, som imod de tidligere, og ligesaa vel som tidligere ville Klager fra hele Egne og enkelte Personer om Overbeholdelse udeblive; og skulde vi saa faae en ny Finantsminister — jeg ønsker den ruværende Finantsminister, at han længe maa beklæde sin Stilling — som fremkom med et nyt Forslag til Indkomstskattens Omlægning, saa tør jeg spaae nok engang, at saa vil Indkomstskatten aldrig komme til at staae godt i den offentlige Mening, thi dette vil ikke kunne skee, naar den ikke faaer Tid til at rodfæste sig. Jeg kan derfor paa ingen Maade billige, at man aldeles har forladt den Fremgangsmaade, som man nu engang har brugt ved Loven af 21de Marts 1864 og de Lovudkast, der have sluttet sig til denne; og, naar maaskee En eller Anden kunde troe, at jeg netop har Forkjærlighed for denne Maade at anlægge en Indkomstskat paa, fordi jeg selv kunde have haft Deel i den nævnte Lovs Tilblivelse, saa maa jeg erklære, at dette er en aldeles feil Anstuelse. Jeg har aldrig haft Noget med denne Lovs Tilblivelse at gjøre, og naar man vil spørge mig, om jeg anseer Loven af 21de Marts 1864 for noget Fuldkomment, saa vil jeg med Bestemthed sige: Nei, det anseer jeg den paa ingen Maade for, men jeg vil tilføie, at jeg hellere tager en ufuldkommen Lov, hvis Mangler ere prøvede og begynde at opklares, end jeg tager noget ganske Nyt, hvis Fuldkomheder jeg ikke fornaaer at see, eller som i alt Fald ikke ere beviste, men hvis Ufuldkommenheder, idetmindste efter min Anstuelse, meget let kunne lade sig paavise.

Jeg skal ikke følge flere af de ærede Tale- res Exempel og forbyde mig i Lovens Enkeltheder, men jeg kan dog ikke undgaae at nævne § 6, som er en af Lovens Hovedpiller og i mine Tanker en beklagelig Hovedpille, fordi den er aldeles vallende, for ikke at bruge et stærkere Udtryk. Foruden denne § 6 er der dog endnu en enkelt Paragraph, som jeg ønsker at omtale, og det er § 1. Den ærede Lands- thingsmand, som jeg begyndte med at henvende Ordet til (Andræ), har meget rigtig bemærket, at Landstingets hele Betydning vilde blive svækket, naar det var — hvad der ogsaa er

aldeles uoverensstemmende med vor hele finantzielle Udvikling — i Finantsloven og ikke i en særskilt Bevillingslov, at den Procent skulde fastsættes, hvormed Indkomstskatten i det enkelte Aar skulde opkræves. Jeg skal ikke tilføie Noget til nærmere Begrundelse af denne Hovedtanke mod denne Paragraph; jeg troer, at Enhver, der vaager over Landstingets Betydning, Enhver, der har opfattet vor Forfatnings Aand, den constitutionelle Aand, der har faaet sit Udtryk i den, vil erkjende, at Landstingets Betydning i høi Grad vilde svækkes, naar dette blev vedtaget. Men der er en anden Henseende, i hvilken jeg vil tillade mig at gjøre en Bemærkning ved denne Paragraph. Jeg har erkjendt, at det var muligt, at man blev nødsaget til at finde paa forsøgede Indtægter, og jeg har erkjendt, at det maatte overlades til Finantsministeren at foreslaae, ad hvilke Veie man skulde søge disse forsøgede Indtægter; men det forekommer mig baade af denne Paragraphs Ordlyd og af Motiveringens at fremgaae, at man vil staae Indkomstskatten fast for, jeg vil ikke sige en Evighed, men for en meget lang Arrække. Jeg skal ikke komme tilbage til, hvad jeg allerede har bemærket med Hensyn til den Usikkerhed, der svæver over det hele Spørgsmaal, hvormed det behøves, og for hvor lang Tid det behøves, men jeg vil ikke nægte, at netop i en Lov af denne Natur, hvor man vil indlade sig paa en ganske ny Maade at hæve Indkomstskatten paa, idetmindste ganske ny her i Landet, forekommer det mig af højeste Vigtighed, at man der har fixeret et Maaemaal, ikke overordentlig kort, men heller ikke meget langt, f. Ex. af 5 Aar, efter hvilket Tidsrum Loven maatte revideres, saa at den var uden videre Gyldighed, naar den saa ikke paany blev stadfæstet. Dette vilde idetmindste efter min Anstuelse være en Nødvendighed, thi et nyt Forsøg paa at indrette en Indkomstskat bør aabne en Udvei til efter Forløbet af nogle Aar at faae det hele Spørgsmaal, baade om denne Skat i det Hele behøves, og om den fulgte Fremgangsmaade har været den rigtige, paany taget under Overveielse. Jeg veed meget vel, man kan sige, at det vil komme for, hvergang Finantsloven kommer til Behandling i Rigsdagen; ja, jeg skal ikke komme tilbage til, hvad